

niku. Řešiti bylo tudíž otázku hodnoty podniku a další otázku, zda tato hodnota jest vyčerpána dluhy žalovaným zapravenými. Podle znaleckého posudku položily soudy nižších stolic při určení hodnoty podniku za základ 60.000 až 70.000 Kč. Poněvadž však znalec udal, že v tom jest obsaženo 20.000 Kč, jež znalec počítá jako odstupné za najaté místnosti, pokud se týče jako nájemní hodnotu těchto místností, odečetl procesní soud první stolice tuto částku od hodnoty podniku, kdežto odvolací soud nepovažuje toto odečtení za oprávněné a určil hodnotu podniku na 70.000 Kč. Při tom vychází z názoru, že hodnotu práva nájemního dlužno pojmouti do celkové hodnoty podniku, s nímž přešlo nájemní právo z dosavadního nájemce Karla B-a na žalovaného. Tomuto názoru nelze však přisvědčiti. Jest ovšem správné, že vzhledem k zákonné úpravě nájemného nájemní hodnota pronajatých místností, pokud se týče hodnota nájemního práva bude zpravidla vyšší, než skutečně placené nájemné a že tudíž nájemní právo může mít pro nájemce značnou hodnotu majetkovou. Jest však vyloučeno, by nájemce zpěněžil tuto hodnotu v ten způsob, že si dá něco poskytnouti za postoupení najatých místností, neboť by se to přičilo ustanovení § 20 (2) zák. o ochraně nájemníků. Z toho důvodu nepřichází 20.000 Kč při stanovení hodnoty podniku v úvahu a procesní soud první stolice odpočítal tedy právem tuto částku. Z toho vyplývá správná hodnota podniku 50.000 Kč. Pokud se týče druhé otázky, mají soudy nižších stolic za zjištěno, že žalovaný do dne žaloby zaplatil, nebo vstoupiv na místo dlužníka Karla B-a, převzal k placení pohledávky v úhrnné částce 58.139 Kč 45 h. Žalobkyně hájí zásadu, že mohou přijíti v úvahu pouze dluhy, jež přejímatel podniku do dne žaloby skutečně již zaplatil, a že tudíž dlužno odečísti ze sumy zaplacených dluhů částku 4.500 Kč, již dovolatel zaplatil Svépomocně záložně v K. teprve 20. října 1925, jakož i částku 17.592 Kč 80 h z pohledávky Josefa V-a, poněvadž tato není ještě úplně zaplacená. Tomuto názoru žalobcově nelze však přisvědčiti. Obecný zákoník občanský používá v § 1409 výrazu »berichtigen« (zapraviti) a nikoliv výrazu »bezahl« (zaplatiti). Zjistily-li soudy nižších stolic, že dovolatel, dohodnuv se s těmito dvěma věřiteli, převzal dotyčné dluhy Karla B-a ku placení a že prvnímu vydal na zbytek 4.500 Kč směnku, kdežto s druhým ujednal, že bude spláceti dluh jednak v hotovosti, jednak ve zboží, což se také dalo, dlužno v tom spatřovati zapravení dluhu ve smyslu cit. zák. ustanovení, poněvadž dovolatel nyní ručí těmito věřitelům se svým jménem bez omezení na hodnotu převzatého podniku. Dovolatel zapravil tudíž skutečně na dluhích náležejících ku převzatému podniku již tolik, kolik činí hodnota podniku. Žaloba postrádá právního podkladu a bylo proto dovolání vyhověti a obnoviti rozsudek soudu první stolice, aniž bylo třeba obírat se ostatními důvody dovolacími.

Čís. 7722.

O rekursu do rozvrhového usnesení okresního soudu, jímž bylo rozděleno nejvyšší podání, docílené v soudní dražbě nemovitostí, jež ná-

ležely do úpadkové podstaty, rozhoduje v druhé stolici sborový soud nadřízený bezprostředně exekučnímu soudu. Lhostejno, že dražební a rozvrhové řízení prováděl okresní soudce, jenž byl zároveň úpadkovým komisařem, a že rozvrhové usnesení bylo vydáno v »úpadkové věci« a v úpadkových spisech.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Nd I 5/28.)

Nejvyšší soud rozhodl záporný spor o příslušnost mezi krajským soudem v Chebu a vrchním zemským soudem v Praze v otázce rozhodnutí o rekursech v rozvrhovém řízení v ten rozum, že uznal příslušným krajský soud v Chebu.

Důvody:

Jde o dva rekursy, podané do rozvrhového usnesení okresního soudu, jímž bylo rozděleno nejvyšší podání, docílené v soudní dražbě nemovitostí, jež náležely do úpadkové podstaty. Jak krajský soud v Chebu, tak vrchní zemský soud v Praze prohlásily se za nepříslušné. Krajský soud odkazuje na § 176 konk. ř. a na to, že dražební i rozvrhové řízení prováděl přednosta okresního soudu jako úpadkový komisař. Vrchní zemský soud odkazuje na §§ 119 a 120 konk. ř. a § 3 j. n. Jest mu dáti za pravdu. Podle § 119 (2) konk. ř. jest při soudním prodeji věcí náležejících do úpadkové podstaty šetřiti obdobně předpisů exekučního řádu s odchylkami v tomto § uvedenými (které tu nepřicházejí v úvahu) a podle téhož § 119 (3) konk. ř. vykoná prodej i rozvrh výtěžku mezi oddělné věřitele exekuční soud (srv. také § 49 (2), § 120 (2) a § 125 (4) konk. ř.). Exekučním soudem rozumí zákon onen soud, který jest podle předpisů exekučního řádu (§ 17 ex. ř. a další) povolán k výkonu exekuce. Z toho jde, že i rekursy do usnesení v dražebním a rozvrhovém řízení řídí se předpisy exekučního řádu (§§ 65 a 78 ex. ř.) a že pořad soudních stolic jde podle § 3 j. n. v druhé stolici na sborový soud, bezprostředně nadřízený exekučnímu soudu. Jest lhostejno, že dražební a rozvrhové řízení prováděl okresní soudce, který jest v tomto případě také úpadkovým komisařem (§ 79 (1) konk. ř.) a lhostejno, že rozvrhové usnesení bylo vydáno »v úpadkové věci« a v úpadkových spisech, neboť nehledě k tomu, že podle § 232 j. ř. a výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 27. června 1899 č. 14.284 (Schauer pozn. 3 k § 232 j. ř.) mělo býti dražební řízení provedeno pod značkou rej. E ve zvláštních spisech, nic to nemění na podstatě věci, která záleží v tom, že řízení provedl okresní soud jako soud exekuční (§ 18 odst. 1 čís. 1 ex. ř.) podle obdoby předpisů exekučního řádu. Ustanovení § 176 (2) konk. ř. o rekursu k vrchnímu zemskému soudu zde místa nemá. (Srv. v témže smyslu také komentář Bartsch-Pollak z r. 1927 str. 644 pozn. 9, str. 653 pozn. 36 a 39 a str. 805 pozn. 10.)